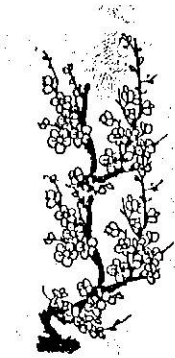

THỜI
ĐỒI
CÔNG
CHÁNH
Của NGUYỄN VĂN CỤ

Nhỏ tú thua hân vi, mời đồ
Cố tên vào" lục lộ "Tế Lễ
Mấy năm học tập đi về
Cải môn công chánh, cải nghề bánh bao,
Tri những muốn, ước sao được dịp
Đem tài kia, xây đắp nước non.
Đường đi nhẹ bước chân bon,
Khi vui lên Bắc, khi buồn xuống Nam.
Trai công việc, khi làm cầu công,
Khi đi điều, khi bồng Thủy nông,
Lại khi đập đập ngăn sông,
Đa nhiệm điện lực có công hoàn thành.
Lại những lúc, gặp ghênh "Lộ Vân"
Nhà mời thành, lặn lội đôi phen,
Càng kia xe chạy khắp miền,
Bằng kia lo cấp chỗ chuyen trong ngoài,
Xây đến lúc hòa lai, nước mát,
Thần đi tù, chống chát gian lao
Nhờn nhờn lú "Công" ra vào
Tha hồ khóc lác, thế nào mà nghe,
Trai cái tạo, rắn đe đủ thú,
Làm ra trò xét xử công minh.
Ngắm ra mời biệt sự tình,
Là phường độc ác, hành minh mà chời,
Rồi đến lúc, đến thời được tha
Thần ra về, tời ta gió mưa,

Nghiệp kia sao vẫn chưa chừa,
Lại vào công chánh, chôn xua ân minh,
Ngành vận tải, lo trình đủ thú,
Số thống kê, lo sửa, lo sai,
Cốt sao trên Bộ có lời,
Hoàn thành kế hoạch, ta thời yên thần.
Một năm thế, gian truân đã đỡ,
Công dân quyền, cởi mở trả trả trao,
Lừa lời ngỏ ý, đôn rảo,
Lấy nề tuổi tác đã cao xin về,
Về như vậy, khóm phường đều nề,
Lập hồ sơ, bày vẽ xin đi,
Gia đình xum họp có kỹ,
Cháu con bên Mỹ cũ kê đủ nhồi,
Nề tình, lại thấy già "Hò" dần lối
Thông hành kia mấy nói liên trao,
Đang trình mừng rỡ xiết bao,
Rằng như thoát nạn, rằng vào cảnh tiên,
Tở đây hàn đới miền cách biệt
Tự do rồi, chắc hết lo âu.
Một ngày mà tời Mỹ châu,
"Sau Gô" con cháu hết sầu chia phối.
Mắt nhìn mắt, bao lời tâm sự,
Xum họp rồi, lđ thủ lo chi
Văn minh nhất bức Hoa Kỳ,
Điện thì thả cửa, xe thì qua đong,
Tiền nghỉ lại, thôi không kê xiết,
Lại tôi tán, nhất thiết đều hay,
Nước nhà thua kém quá đây,
Tại ai? tại lú "Công" này mà thôi.
Rồi một buổi êm trời, nhân rồi,
Thăm cháu con, thỏa nỗi nhỏ mong,
Đến nơi, vò vò, chống chống,
Bồng con gọi cháu, rằng ông tời rồi,
Xoa đầu cháu, ông thời thăm hỏi,
Cháu nhìn ông, ông nói gì đây,
Thì ra tiếng Việt, không hay,

Chi rãnh tiếng Mỹ, học ngày học đêm.
Giờ mới rõ, đồng tiền hờn hắt;
Nỗi xù này, tiếng Việt ịch chi.
Bằng hoàng như tình như mẹ,
Lựa lời cáo thoái, ra về ngán ngổ.
Lại một buổi, được thỏ ban củ,
Có lòng mời, nhân như nhiều phen,
Sang chời nhà cùng cạnh miến
Một phen cho biết bạn hiền ra sao.
Thầy bạn đã của cao nhà rộng,
Tỏ lời mừng, giấc mộng là đây,
Thế sao bạn lại mất mây,
Buồn so như gặp không may điều gì,
Hỏi gạn mái, nề vì bạn nói,
Cuối thang này khăn gọi phai ra.
Ngân hàng lấy bạn người ta,
Vĩ chúng mất việc, nên là thế thôi.
Nghe bạn nói, bồi hồi tặc da,
Chuyện bên này ai đã biết đâu.
Đang khi gác tía nhà lâu,
Bỗng dừng sao lại ra máu thất gia.
Vĩ thế phải, hai ba cái job
Job ban ngày, lại job ban đêm,
Chống lăm, vò cũng lăm thêm;
Mỏi mong trả được nợ tiền nhà bằng,
Đôi là thế, biết chẳng chẳng biết
Nợ cũng mình, trả hết cũng om,
Đất kia nó vẫn quay tròn
"Bill" kia, nó vẫn đồ đôn, nó theo.
Lại nghĩ nổi, năm mèo cũng chán
Vào hội già, tìm bạn làm quen
Lần la rồi đến cửa thiên
Cầu kinh, tiếng kẻ, thoát miền trần lạo,
Buổi Xuân nọ, ra vào chạnh điện,
Thấy một bà nhân diện hỏi ra
Gặp nhau hỏi của hỏi nhà
Nói ra mọi biết bà ta ở chùa.

Chốt nhờ lại khi xưa bà ở,
Nhà rất to, khu phố rất sang.
Cháu con đồ đất đây đây,
Sao nay lại phải ra còn cỏ này.
Đang lúc mãi, loay hoay suy nghĩ
Vô vai tôi, bà kể tôi nghe
Ông ời, thật khó trăm bề
Sang đây, ai biết nói nề này đâu.
Cháu con, dù có sang giàu
Ở chung với nó, chỉ hầu mà thôi,
Minh già yếu, thôi thời chậm chạp
Nói điều gì, nó gạt chẳng nghe
Cho rằng lần thâu nhà quê
Cho rằng dư thừa vung về, khổ chưa?
Đây chùa nói hàng giờ thui thui
Thần một mình lăm lúi với thần
Nào đâu hàng xóm xa gần
Nào đâu bạn hữu, trăm phần cô đơn,
Nghĩ tui phần, cho nên phải tính
Rời khỏi nhà, quảng gánh củ mang
Vào đây lễ phật lăm trăng
Sớm hôm kinh kệ, chẳng mang việc chi.
Lòng thanh thần, mười dứa mã sống
Khỏi nhờ con, đồ vương, đồ lo.
Thần ta, ta phải tự lo,
Đừng trông con cái, đừng chờ đợi ai.
Nghe bà nói, ngấm ngùi lui bước
Trở về nhà, nghĩ trước nghĩ sau
Bỗng nhiên như có phép màu
Thần ta bỗng nhẹ, bay vào khoảng không.
Về đất Bắc, sông Hồng đã tòi
Cầu Long Biên rộng mới ai xây
Trên cầu xe chạy như bay
Dưới cầu, nước chảy đỏ mầu phù sa,
Nhìn xa tít, sông Đà uốn khúc
Đập cao kia, xây lúc nào đây
Hạ lều, nhà máy đã đây,

Đông kia có nước, cây cây vui sao
 Lại phôi phôi bay vào xứ Huế
 Thăm cô đồ, đồ nhỏ đồ mong
 Thuận An đập ấy đã xong
 Ruộng kia hết mần thòa lòng người dân
 Quang Nam, phứt chóc lại gần
 Nông Sơn khu mô, trăm phần nhiệt vui
 Các nhà máy, thời thời đủ thú
 Điện ở đâu? Nhân Trạch gần thôi
 Vui chân, nhẹ bước lại rồi
 Nha Trang thành ấy, tôi nhớ lúc nào
 Kia nhà máy, lọc dầu xúng xúng
 Lọc ở đây, dầu những ở đâu
 Bông dầu nhỏ xứ Anh Đào
 Bông dầu, lại thấy đi vào Đà Nhim
 Thấy cánh cũ, lại nhìn cho rõ
 Rõ ràng, đây, điện có gặp đôi
 Hồ đây nói với hồ với
 Bao nhiêu đập nhỏ, thường lưu xây rồi
 Bung lại nghỉ, thế thời đủ điện
 Dân Đồ Thành chắc tiến hơn xưa
 Tôi đây thì cũng chột vũa
 Sài Gòn hiện rõ, mây mờ đã tan
 Sao lại thấy, cò vãng san sát
 Cờ đồ đâu ai cất đi rồi
 Sông kia nhộn nhịp, tôi bồi
 Càng kia tập nập, bãng mười năm xưa
 Tàu thuyền đâu không chừa một chỗ
 Cận duyên rồi lại có viên duyên
 Nước nhà hàng hải thường thuyền
 Giao thông chắc hẳn, khắp miền tự do
 Nhìn xa nữa, Chi Hòa hiện rõ
 Ga mới xây đồ xô nguy nga
 Hương tàu đã mở rộng ra
 Máy xe lại mạnh, hỏa xa khá rồi
 Rồi khỏi cang, ghé chời Đồng Tháp
 Sao gió đây lúa khắp miền Tây

Đọc ngang, kinh Tu, nước đây
 Ruộng kia phen hết, dân cây âm no
 Phen dầu hết, còn lo nước lụt
 Sông Cửu Long bông chốc tôi nòi
 Kia cầu Mỹ Thuận tuyệt vời
 Ai xây mà đã dưới trời hiên ngang
 Trên cầu xe chạy bốn hàng
 Dưới cầu tàu chạy thành thạng bên bờ
 Rồi Mỹ Thuận đi về mạn dưới
 Hết Cần Thơ thì tôi U Minh
 Tại sao đây lại "sáng minh"
 Thì ra "Tiên giới" chường trình nông thổ
 Những cánh quạt, vung tròn xoay tít
 Cáp điện nắng đề thấp, đề bơm
 Cũ Mần bước thì chấp chôn
 Rừng thăm đâu mắt, chỉ còn lúa xanh
 Lại còn thấy, xung quanh bên cang
 Những ngư thuyền, buổi sáng nắng phơi
 Đàng xa hiện rõ châu trời
 Giàu khoan rộn sóng, ai thời biết đâu
 Phen này, chắc có dầu, có mỡ
 Dân ta thời, hết khổ, hết đau
 Đàng vuic cái bực sang giàu
 Bông dầu chột linh, hết châu mộng mỡ
 Buồn một chút, nhìn ra bên gòi
 Thấy "lá thú", buổi tối đêm qua
 Thân nhân, mạch bao đây mà
 "Lá thú" đây hẳn ắt là "Thiên thù"
 Với ngôi đây, tử tử cầm but
 Chỉ vài nhời gửi chứt tâm cở
 Bữa này bạn gặp để nhỏ
 Cây đàng, may được vài giò mua vui.

Xuan Canh Ngo

N.V.C